

عنوان مقاله:

بررسی حقوقی عقد حواله با نگاهی به مباحث فقهی

محل انتشار:

فصلنامه الکترونیکی پژوهش های حقوقی قانون یار، دوره 1، شماره 4 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسنده:

بهنام اسدی - استاد دانشگاه

خلاصه مقاله:

در عقد حواله، محیل به محتال مدیون می شود؛ در غیر این صورت چنین عقدی حواله نخواهد بود و می تواند به عنوان قراردادی خصوصی مطرح شود. البته لازم نیست که محال علیه نیز به محیل بدهکار باشد، یعنی اگر شخصی به دیگری حواله دهد که قرض مرا بپردازد، لزوماً او نباید بدهکار باشد تا قرض دیگری را پرداخت کند، بلکه طبق ماده 727 قانون مدنی، در این صورت محال علیه در حکم ضامن است. در این زمینه، قانونگذار در ماده 727 قانون مدنی می گوید: برای صحت حواله لازم نیست که محال علیه مدیون به محیل باشد؛ در این صورت محال علیه پس از قبولی در حکم ضامن است. همچنین لازم نیست که محال علیه، مالدار باشد. درحقیقت برای صحت حواله، ملایت (مال دار بودن) محال علیه شرط نیست اما اگر در هنگام عقد، محتال جاهل بر اعسار محال علیه باشد، حق فسخ خواهد داشت. حواله در میان اعمال حقوقی در زمره عقود است که بیشتر مبادلات کنونی براساس آن صورت می گیرد. اهمیت عقد حواله و اختلافات دامنه داری که در این خصوص وجود دارد همچون عقد یا ایقاع بودن حواله و آثار حواله از جمله مباحث عمده ای می باشد که رد بحث حواله معرکه آراء دانشمندان و محققین است. ما در این مقاله قصد داریم عقد حواله را از دیدگاه فقه و قانون مدنی مورد ارزیابی و بررسی قرار دهیم.

کلمات کلیدی:

عقد حواله، انتقال تعهد، انتقال دین، بدهکار و طلبکار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/946532>

